

TOPSTELLEN

Sporttop laat ervaren (ex-)topsporters jonge sporttalenten met raad en daad bijstaan. Maar hoe gaat dat in de praktijk? Wat heeft de mentor het talent te bieden? Heeft het talent er ook echt wat aan? En liggen ze elkaar eigenlijk wel een beetje? Vier dubbelinterviews met talent en mentor.

Tekst **Pieter Webeling** Fotografie **markuy.nl**

MARIT: 'IK ZIE MEZELF LIEVER ALS DE UNDERDOG - EN DAN LEKKER KNALLEN'

Talent: **Marit Bouwmeester**
ZEILSTER

Bronz EK-jeugd 2005, zilver EK Jeugd 2006,
zilver ISAF WK-jeugd, 9de Semaine Olympique,
Hyères

Mentor: **Wietske de Ruiter**
HOCKEYSTER

Wereldkampioen 1994, Europees kampioen
1995, bronz Olympische Spelen 1996

Wietske: 'Bij interviews moet je leren zelf *leading* te zijn, zelf de baas te zijn. Als je per se iets *kwijt* wilt, zorg dat je die kans pakt. En als je iets niet wil zeggen, zeg je het lekker niet.'

Marit: 'Ik heb eigenlijk nooit mediatraining gehad. Ik ken een vaste journalist van de *Leeuwarder Courant*, die volgt mij bij wedstrijden. Maar ja, mijn uitspraken worden meestal verdraaid. Ik ben bescheiden, maar in de krant staan dan teksten als: ik ben de beste, ik ga mij wel even kwalificeren voor de Olympische Spelen. Ik zie mezelf liever als de underdog – en dan lekker knallen.'

Wietske: 'Vaak gaan sportinterviews over gevoel. Laat je dan niets aanpraten. Tijdens de Olympische Spelen in Atlanta, in 1996, waren de Australische hockeydames ongenaakbaar. In de poulewedstrijd werden wij afgedroogd met 6-1, maar we konden wél voor de derde plaats gaan spelen. Een journalist vroeg: wat kom je hier eigenlijk doen? Ik stond een beetje te stamelen, maar later dacht ik: eikel, wij komen hier nondeju om bronz te halen! Dat is onder deze omstandigheden gewoon een wereldprestatie! Maak je niet druk om wat anderen vinden – of het nou gaat om je vader, een teamgenoot of een journalist. Vaar je eigen koers.'

Marit: 'Mijn mooiste zeilmoment is: als het lukt om de boot zo hard te laten gaan dat je met elke golf kan meeliften. Dan glijd je voor de wind, zo soepel langs iedereen... geweldig.'

Wietske: 'Voor mij was scoren de kick. Ik stond echt te loeren op een kansje. Die verdediger mocht honderd keer de bal afpakken, maar één keerje ging het toch mis. Dan liet ze de bal van haar stick afspringen of ze dekte verkeerd. Dan ramde ik die bal erin. Heerlijk om dan net even slimmer te zijn.'

Marit: 'Dat herken ik: het zalige gevoel als je slimmer bent dan een ander. Eigenlijk ben ik nog niet zwaar genoeg. Bij windkracht zes heb ik het moeilijk: het zeil klappert, al dat opspattende water... Ik blijf dan niet gefocust op mijn eigen zeiltje, maar ik probeer om mij heen te kijken: waar kan ik het beste heen? Welke shifts – winddraaiingen – komen eraan? Met een tactische manoeuvre voor de wind kan ik er dan toch weer langs denderen.'

Wietske: 'Ik heb nog nooit gezeild. Niets voor mij, op zo'n boot zitten waar je niet vanaf kan. Daar word ik helemaal paniekerig van.'

Marit: 'Ik heb wel gehockeyd. Op school. Ik was altijd geneigd iemand te haken met die stick. Als ik niet kan winnen, word ik heel gemeen.'

Wietske: 'Ik wil niet braaf zitten doen, maar ik was erg tegen unfair play. Terwijl ik zelf vaak genoeg omver ben gehakt. Mijn tactiek was juist om niets te laten merken als iemand mij onreglementair afstopte. Eén

Wietske de Ruiter (37) +

MARIT BOUW MEES TER [19]

keer heb ik mij laten gaan. Dat was gewoon niet zo'n leuk meisje. Ze liep maar te roepen naar de scheidsrechter, zelfs als ze overduidelijk ongelijk had. Oerdom. Nou ja, het ging niet zo lekker en ik dacht: nu jij. Ik raakte haar net onder de knie.'

Marit: 'Bij zeilen kun je niet echt gemeen zijn. Maar ik doe toch allerlei dingen die niet mogen. Pompen, bijvoorbeeld. Of je boot laten schommelen, zodat-ie wat harder gaat. Maar de juryleden letten erop. Het mag zolang ze het niet zien, zeg maar. Ik probeer het zo te finetunen dat niemand het ziet.'

Wietske: 'Gemeen zijn, vals spelen... in topsport is het soms nodig. Het gaat om winnen. Maar laat je niet afleiden door negatieve emoties – dan verlies je altijd.'

Marit: 'Ik had veel twijfels, toen ik Wietske als mentor leerde kennen. Mijn grote dilemma was: hoe kon ik topsport combineren met mijn sociale leven en mijn hbo-studie, Small Business & Retail Management? Ze gaf mij het advies om een duidelijke keuze te maken. Anders ga je dingen half doen.'

Wietske: 'Marit had net een sollicitatiegesprek voor een stageplaats. Ze was vooraf bang, want ja, hoe moest het nu met haar trainingsschema's? Ik vroeg: vertel je wel wie je bent en wat je doet? Wees niet bescheiden, zeg gewoon dat je topsporter bent en dat je voor Peking gaat! Leg uit hoe jouw trainingsschema in elkaar zit en vraag of ze jou willen helpen om de olympische kwalificatie te halen. Dat vinden mensen heel leuk. Zo vergroot je je kans voor die stageplek.'

Marit: 'En het is gelukt! Ik werk nu in een kledingzaak in Groningen en krijg alle ruimte. Ideaal. Ik ga nu vol voor het zeilen. Vorig jaar werd ik negende in mijn eerste grote senioren-evenement, in het Franse Hyères. Ik was het jongste meisje dat in de finale voer, zes jaar jonger dan de rest. En zeilen is toch een ervaringsport. Die negende plaats was dus onwijs goed. Nu zet ik alles op alles om de olympische kwalificatie af te dwingen. Tot volgend voorjaar heb ik nog een paar kansen.'

Wietske: 'Het is belangrijk dat je ontspannen gefocust blijft. Staar je niet blind op het doel, maar bekijk het van wedstrijd tot wedstrijd. Maak geen onnodige, domme fouten. Als je kans ziet om bij slechte dagen de schade te beperken tot een 6, kun je bij een superdag een 9 halen en winnen. Dat zie je bij veel jonge topsporters, hè? Ze zijn te gretig. Het moet steeds maar weer beter, maar ze werken zich over de kop.'

Marit: 'Toch heb ik het idee dat het nooit genoeg is. Ik ga voor de wind, maar toch mis ik nog die ene golf. Of ik finish als eerste, maar dan had ik toch een klotestart.'

Wietske: 'Plezier is belangrijk. Je moet genieten. Anders word je alleen maar doodongelukkig.'

Marit: 'Dat is zo leuk aan Wietske. Zij heeft dat lekkere nuchtere. Dat moet ik nog leren, geloof ik.'

rails n°7/2007 63